

на тротуаритѣ,
когато плисне дъждъ.

Азъ гледамъ
локвитѣ какъ бързо таятъ,
какъ ручеитѣ плахи си шептятъ. . .
И изгрѣвътъ у насъ е по-омаенъ,
и славеятъ, и дървесата,
и дъждътъ. . .

Азъ помня, помня,
какъ звънѣха смѣло.
Но, завладѣли свѣтлия просторъ,
на перкитѣ замайващитѣ трели
ме пълнятъ съ бодростъ, радостъ и възторгъ.

Да, знамъ:
горитѣ ни растатъ красиво,
но отъ възторгъ
ще полудѣя азъ,
когато гледамъ
колко горделиво
нарастватъ кжщитѣ ни
всѣки часъ.

Сега тѣ сякашъ
по сж украсени,
и изгледътъ имъ
сѣкашъ по е новъ.
Не за това ли, че сега е въ мене
писмото ти
и въ него твоята любовъ? . . .